

Daniels bok – nummer to hundre

Profetisk utfoldelse: Den andre samlingen og dens betydning i adventistisk eskatologi

Jeff Pippenger

2024-05-05

Vi betrakter den profetiske perioden som fremstilles som den andre samlingen, den som identifiseres av profeten Jesaja, og senere av Søster White.

Og på den dag skal det være en rot av Isai, som skal stå som et banner for folkene; til ham skal hedningefolkene søke, og hans hvilested skal være herlig. Og det skal skje på den dag at Herren igjen, for annen gang, skal rekke ut sin hånd for å vinne tilbake resten av sitt folk, dem som blir tilbake, fra Assur og fra Egypt og fra Patros og fra Kusj og fra Elam og fra Sinear og fra Hamat og fra havets øyer. Og han skal reise et banner for nasjonene og samle Israels fordrevne og føre sammen Judas spredte fra jordens fire hjørner. Også Efraims misunnelse skal vike, og Judas fiender skal bli utryddet; Efraim skal ikke misunne Juda, og Juda skal ikke trenge Efraim. Jesaja 11:10–13.

Når Guds folk i de siste dager blir samlet for annen gang, finner det sted en forening blant disse disiplene som ble framstilt ved de ti dagene som gikk forut for pinse, og som Jesaja omtaler som en tid da: «Efraims misunnelse skal også vike, og Judas motstandere skal utryddes; Efraim skal ikke misunne Juda, og Juda skal ikke plage Efraim.»

«Prøvelser skal komme over Guds folk, og ugresset skal skilles fra hveten. Men la ikke Efraim lenger misunne Juda, og Juda skal ikke lenger plage Efraim. Vennlige, milde og medfølende ord vil strømme ut fra helliggjorte hjerter og lepper. Det er avgjørende at vi er forenet, og dersom vi alle søker Kristi saktmodighet og ydmykhet, skal vi ha Kristi sinn, og da vil det være åndens enhet.» Review and Herald, 19. mars 1895.

Forening er et element i det verk Kristus utfører når Han samler de hundre og førtifire tusen for annen gang. Denne enheten ble framstilt ved de ti dagene fram til pinse, og ved de seks dagene under leirmøtet i Exeter, og kunne ha blitt fullbyrdet fra 1856 til 1863, dersom de som hadde opplevd den store skuffelsen den 22. oktober 1844, ikke hadde gått vill.

«Men i den periode av tvil og usikkerhet som fulgte etter skuffelsen, oppga mange av de adventtroende sin tro. Uenighet og splittelse kom inn ... Slik ble verket hindret, og verden ble latt tilbake i mørke. Hadde hele adventistlegemet stått samlet om Guds bud og Jesu tro, hvor vidt forskjellig ville ikke vår historie ha vært!»

«Det var ikke Guds vilje at Kristi komme skulle bli slik forsinket. Gud hadde ikke til hensikt at Hans folk, Israel, skulle vandre førti år i ørkenen. Han lovet å føre dem direkte til Kana'ans land og grunnfeste dem der som et hellig, sunt og lykkelig folk. Men de som det først ble forkynt for, kom ikke inn «på grunn av vantro» (Hebreerne 3:19). Deres hjerter var fylt av murring, opprør og hat, og Han kunne ikke oppfylle Sin pakt med dem.

«I førti år holdt vantro, murring og opprør det gamle Israel borte fra Kana'ans land. De samme syndene har forsinket det moderne Israels inntreden i det himmelske Kanaan. I ingen av tilfellene var det noe feil ved Guds løfter. Det er vantroen, verdsligheten, mangel på innvielse og striden blant Herrens bekjennende folk som har holdt oss i denne syndens og sorgens verden så mange år.» Selected Messages, bok 1, 68, 69.

Den andre engelens nedstigning identifiserte en spredning ved den første skuffelsen som innledet ventetiden, og førte deretter til en periode på seks dager ved leirmøtet i Exeter, hvor enhet om budskapet ble oppnådd i forkant av Den Hellige Ånds utgytelse i budskapet om Midnattsskriket ved avslutningen av møtet.

Den tredje engels nedstigning den 22. oktober 1844 identifiserte en adspredelse ved den store skuffelsen og innledet en undervisningsperiode idet sannhetene knyttet til Det Aller Helligste ble åpnet for Guds folk. Innen 1849 rakte Herren ut sin hånd for å samle sitt folk sammen annen gang, og innen 1851 ble 1850-kartet presentert. Dette kartet representerte det grunnleggende budskapet, og nettopp det budskapet som skulle løftes opp for verden som et banner.

Den andre gangen Kristus samlet disiplene, begynte umiddelbart ved Hans nedstigning, og samlingen av dem i Exeter begynte i løpet av ventetidens periode. I historien om opprøret i 1863 begynte samlingen for annen gang minst fem år inn i den opplæringsprosessen som begynte da lyset om helligdommen ble åpenbart i 1844. I 1848 vakte islam da nasjonenes vrede. Den andre samlingen fremstilles som et gradvis verk som fullbyrdes ved ankomsten av de ti dagene som gikk forut for pinse, og også ved de seks dagene av leirmøtet i Exeter, og skulle ha vært fullført innen 1856.

Verket med å samle sitt folk for annen gang er den tredje engels avsluttende verk, og det blir fullført ved Kristi hånd.

Og da sabbatsdagen kom, begynte han å undervise i synagogen; og mange som hørte ham, undret seg og sa: Hvor har denne mannen dette fra? Og hva er dette for visdom som er gitt ham, så også slike mektige gjerninger blir gjort ved hans hender? Markus 6:2.

Den spredning som finner sted når det guddommelige symbolet stiger ned, innleder en prøvingsprosess som til slutt åpenbarer to klasser av tilbedere, og renser derved tempelet.

Han har kasteskovlen i sin hånd, og han skal rense treskeplassen sin fullstendig og samle hveten sin i låven; men agnene skal han brenne opp med en ild som ikke kan slukkes. Matteus 3:12.

I denne perioden skal Guds folk ta budskapet fra engelens hånd og ete det.

Og jeg så en annen mektig engel komme ned fra himmelen, kledd i en sky; og en regnbue var over hans hode, og hans ansikt var som solen, og hans føtter som ildstøtter. Og han hadde i sin hånd en liten bok som var åpnet; og han satte sin høyre fot på havet, og sin venstre fot på jorden. Åpenbaringen 10:1, 2.

Ved den andre engels ankomst den 19. april 1844 var Guds folk spredt. De var først blitt samlet ved oppfyllelsen av profetien i Åpenbaringen kapittel ni, vers femten, den 11. august 1840, men Herren hadde holdt sin hånd over en feil i utregningen av noen av tallene på tavlen.

«Jeg har sett at 1843-kartet var ledet av Herrens hånd, og at det ikke skulle endres; at tallene var slik Han ville ha dem; at Hans hånd var over og skjulte en feil i noen av tallene, slik at ingen kunne se den, før Hans hånd ble trukket bort.» Early Writings, 74.

Tilbaketrekkingen av hans hånd gjorde det mulig for Samuel Snow å fastslå den riktige tiden for synet som lot vente på seg.

«De trofaste, skuffede, som ikke kunne forstå hvorfor deres Herre ikke kom, ble ikke latt tilbake i mørke. Igjen ble de ledet til sine bibler for å granske de profetiske tidsperiodene. Herrens hånd ble fjernet fra tallene, og feilen ble forklart. De så at de profetiske tidsperiodene strakte seg til 1844, og at det samme beviset som de hadde lagt fram for å vise at de profetiske tidsperiodene endte i 1843, beviste at de ville utløpe i 1844.» Early Writings, 237.

Historien om den første og den andre engel inneholder en rekke veimerker knyttet til Kristi hånd. Da Han steg ned den 11. august 1840 og den 19. april 1844, hadde Han et budskap i sin hånd. Det var Hans hånd som ledet utarbeidelsen og utgivelsen av 1843-diagrammet i mai 1842. Det var Hans hånd som forseglede en feil i tallene på diagrammet. Etter spredningen som fulgte den første skuffelsen, satt Jeremia alene på grunn av Kristi hånd. Deretter tok Han sin hånd bort, og således ble Midnattsropets budskap avforseglet. Handlingen å rekke ut sin hånd for å samle sitt folk annen gang fant sted fra den første skuffelsen og frem til leirmøtet i Exeter, slik disiplene til sist ble samlet i Jerusalem i ti dager forut for Den Hellige Ånds utgytelse. Ved den tredje engels ankomst den 22. oktober 1844 løftet Herren opp sin hånd.

Og engelen som jeg så stå på havet og på jorden, løftet sin hånd mot himmelen og svor ved ham som lever i all evighet, han som skapte himmelen og det som er i den, og jorden og det som er på den, og havet og det som er i det, at det ikke lenger skulle være tid. Åpenbaringen 10:5, 6.

Fra det første møtet den 11. august 1840 og frem til 22. oktober 1844 er historien om den første og den andre engel preget av Kristi hånd. Den 22. oktober 1844 steg den tredje engel ned, og den lille millerittiske flokken ble spredt ved den store skuffelsen. På denne dato løftet Kristus sin hånd mot himmelen og svor at tiden ikke skulle være lenger.

Den andre samlingen i historien fra 1844 til 1863 begynte med at Kristus løftet opp sin hånd, samtidig som Han holdt et budskap i sin hånd som skulle etes. Deretter, i 1849, rakte Han ut sin hånd for annen gang for å samle sitt spredte folk. Dette folket var blitt samlet ved Midnattsropets budskap og spredt da den forutsagte begivenheten ikke fant sted. Ved leirmøtet i Exeter samlet Kristus sin hjord og forente dem om budskapet, slik Han hadde gjort i de ti dagene som gikk forut for pinsen. De filadelfiske millerittene forlot leirmøtet i Exeter og gjentok pinsen. I 1856 var Kristus utenfor bevegelsen som hadde gått over i Laodikea, for Kristus står utenfor en laodikeers hjerte og banker og søker inngang.

Se, jeg står for døren og banker. Om noen hører min røst og åpner døren, da vil jeg gå inn til ham og holde måltid med ham, og han med meg. Åpenbaringen 3,20.

I 1856 banket Kristi hånd på den laodikeiske millerittbevegelsen, men forgjeves. I 1849, sju år tidligere, hadde han begynt å samle sitt folk for annen gang, men tvil og usikkerhet stanset den filadelfiske bevegelsen.

«Dersom adventistene, etter den store skuffelsen i 1844, hadde holdt fast ved sin tro og i enighet fortsatt å følge Guds åpnende forsyn, idet de tok imot den tredje engels budskap og i Den Hellige Ånds kraft forkynte det for verden, ville de ha sett Guds frelse; Herren ville mektig ha virket sammen med deres anstrengelser, verket ville ha blitt fullført, og Kristus ville allerede ha kommet for å motta sitt folk til deres lønn. Men i den periode av tvil og usikkerhet som fulgte etter skuffelsen, oppga mange av de adventtroende sin tro.... Slik ble verket hindret, og verden ble etterlatt i mørke. Hadde hele adventistlegemet stått samlet om Guds bud og Jesu tro, hvor vidt annerledes ville ikke vår historie ha vært!» Evangelism, 695.

Den 11. september 2001 samlet Kristus sitt endetidsfolk, som deretter ble spredt den 18. juli 2020. Den 11. september 2001 tok de som var samlet, den skjulte boken ut av Kristi hånd og åt den. Den 18. juli 2020 forkastet de befalingen som var fremstilt ved Hans oppløftede hånd, og som identifiserte at «tiden ikke lenger skulle være».

De filadelfiske millerittene ga ikke uttrykk for noe opprør i sin falske forutsigelse for 1843, for de handlet på alt det lys Herren hadde åpenbart, men den 18. juli 2020 gjorde laodikeerne i den tredje engels bevegelse opprør mot lyset knyttet til Hans hånd. Etter 1844 «ga» den filadelfiske bevegelsen under den første engel, «i perioden med tvil og usikkerhet», «avkall på sin tro» og ble laodikeere.

1856 representerer dette overgangspunktet og er et forbilde på et overgangspunkt for Guds folk i de siste dager.

En gang i løpet av de sju årene mellom 1849 og 1856 gjorde den filadelfiske millerittbevegelsen motstand mot Herrens hånd, som rakte seg ut for å samle sitt folk for annen gang, og løftet var at Han da ville gjøre mer enn Han gjorde tidligere.

«23. september viste Herren meg at han for annen gang hadde strakt ut sin hånd for å vinne tilbake resten av sitt folk, og at anstrengelsene må fordobles i denne samlingstiden. I spredningstiden ble Israel slått og sønderrevet; men nå, i samlingstiden, vil Gud lege og forbinde sitt folk. I spredningen hadde anstrengelser som ble gjort for å utbre sannheten, bare liten virkning, de utrettet lite eller ingenting; men i samlingen, når Gud har satt sin hånd til å samle sitt folk, vil anstrengelser for å utbre sannheten få den tilsiktede virkning. Alle bør være forent og nidkjære i arbeidet. Jeg så at det var en skam om noen skulle vise til spredningen som eksempel for å styre oss nå i samlingen; for dersom Gud ikke gjør mer for oss nå enn han gjorde da, ville Israel aldri bli samlet. Det er like nødvendig at sannheten blir offentliggjort i et blad, som at den blir forkynt.» Review and Herald, 1. november 1850.

Det er åpenbart at Herren forsøkte å føre sitt verk fremover i enhet, men enheten hadde tydeligvis brutt sammen, og «i den perioden av tvil og usikkerhet som fulgte etter skuffelsen, oppgav mange av adventtroende sin tro». The Present Truth (senere Review and Herald) begynte å bli utgitt i 1849, og innen 1851 var 1850-diagrammet tilgjengelig, men innen 1856 var budskapet om de «sju tider» i Tredje Mosebok tjueseks blitt etterlatt ufullført. Budskapet som ble avforseglet den 22. oktober 1844, inntraff da tidsprofetiene om de to tusen tre hundre år og de to tusen fem hundre og tjue år nådde sin avslutning.

Sabbaten var den læren som skinte over de andre læresetningene på den tiden, og i tolv år gikk en prøvelsesprosess fremover inntil den siste prøven kom i 1856. Denne prøven gjaldt sabbatshvilen for landet, og den markerte slutten på en prøvelsesprosess som begynte med sabbatshvilen for mennesker. Prøvetiden bar Alfas og Omegas signatur. 1856 representerte også en økning i kunnskap om den første grunnleggende sannheten som Miller oppdaget, så den bar Alfas og Omegas signatur også på dette nivået. Sabbatssannheten, som er tegnet på Guds helligede folk, ble fremstilt som lyden av den sjuende basun, når hemmeligheten om Kristus i den troende, herlighetens håp, fullbyrdes. «Sju tider» ble fremstilt ved jubelårsbasunen som skulle lyde på forsoningsdagen.

De syv årene fra 1856 til 1863 representerte de ti dagene i Jerusalem for disiplene, og de seks dagene under leirmøtet i Exeter for de filadelfiske millerittene, men, sørgelig nok, ble perioden illustrasjonen på dem som nekter å følge Herren slik Han leder dem gjennom overgangsperioden. Historien om den første og den andre engel, som er den historiske perioden for de syv tordener, identifiserer Herren som rekker ut sin hånd for annen gang for å samle sitt folk fra 19. april 1844, og den fremstiller en lydig respons idet de vise fulgte Kristus inn i Det Aller Helligste.

Historien om det første Kadesj, som er historien om den tredje engel fra 1844 til 1863, viser at Herren igjen rekker ut sin hånd for å samle sitt folk for annen gang; men i den historien kommer opprør til syne. Nå, for tredje gang, helt siden juli 2023, rekker Herren igjen ut sin hånd for å samle sitt folk for annen gang, og de skal oppfylle det andre Kadesj som lydige filadelfiere, for sannhetens signatur viser at de tre gangene utgjør begynnelsen og avslutningen som representerer lydige filadelfiere, og det midterste eksempelet som ulydige laodikeere.

Vi vil fortsette dette studiet i den neste artikkelen.

«Vil menighetene gi akt på budskapet til Laodikea? Vil de omvende seg, eller vil de, til tross for at det mest høytidelige sannhetsbudskapet – den tredje engels budskap – blir forkynt for verden, fortsette i synd? Dette er det siste nådens budskap, den siste advarsel til en fallen verden. Dersom Guds menighet blir lunken, står den ikke mer i gunst hos Gud enn de menighetene som er fremstilt som falne og blitt et tilholdssted for djevlere og et fengsel for enhver uren ånd og et bur for enhver uren og avskyelig fugl. De som har hatt anledning til å høre og ta imot sannheten, og som har sluttet seg til Syvendedags Adventistsamfunnet, idet de kaller seg Guds budholdende folk, men likevel ikke eier mer livskraft og innvielse til Gud enn de navnkristne menigheter, skal få del i Guds plager like visst som de menigheter som står Guds lov imot. Bare de som er helliget ved sannheten, skal utgjøre den kongelige familie i de himmelske boliger som Kristus er gått bort for å berede for dem som elsker Ham og holder

Hans bud.»

«Den som sier: Jeg kjenner ham, og ikke holder Hans bud, er en løgner, og sannheten er ikke i ham» [1 Joh 2:4]. Dette omfatter alle som gjør krav på å ha kunnskap om Gud og å holde Hans bud, men som ikke gir dette til kjenne ved gode gjerninger. De skal få etter sine gjerninger. «Hver den som blir i Ham, synder ikke; hver den som synder, har ikke sett Ham og heller ikke kjent Ham» [1 Joh 3:6]. Dette er rettet til alle menighetsmedlemmer, også medlemmene av Syvendedags Adventist-menighetene. «Mine barn, la ingen forføre dere! Den som gjør rettferdighet, er rettferdig, likesom Han er rettferdig. Den som gjør synd, er av djevelen; for djevelen har syndet fra begynnelsen. Til dette ble Guds Sønn åpenbart, for at Han skulle tilintetgjøre djevelens gjerninger. Hver den som er født av Gud, gjør ikke synd; for Hans sæd blir i ham, og han kan ikke synde, fordi han er født av Gud. På dette blir Guds barn og djevelens barn åpenbare: Hver den som ikke gjør rettferdighet, er ikke av Gud, heller ikke den som ikke elsker sin bror» [1 Joh 3:7–10].

«Alle som gjør krav på å være sabbatsholdende adventister, og likevel fortsetter i synd, er løgnere i Guds øyne. Deres syndige ferd motarbeider Guds verk. De leder andre inn i synd. Ordet kommer fra Gud til hvert medlem av våre menigheter: «og gjør rette stier for deres føtter, for at ikke det halte skal komme ut av veien, men heller bli helbredet. Jag etter fred med alle, og etter helliggjørelse, uten hvilken ingen skal se Herren. Se nøye til at ikke noen går glipp av Guds nåde, at ikke noen bitter rot skyter opp og volder skade, så mange blir smittet av den; at det ikke finnes noen som driver hor, eller et vanhellig menneske som Esau, han som for én matrett solgte sin førstefødselsrett. For dere vet at da han siden ønsket å arve velsignelsen, ble han forkastet; for han fant ikke rom for omvendelse, skjønt han søkte den med tårer» [Hebreerne 12:13–17].»

«Dette gjelder mange som hevder å tro sannheten. I stedet for å oppgi sine lystbetonte skikker fortsetter de på en gal opplæringslinje under Satans bedragerske sofisteri. Synd blir ikke erkjent som syndig. Selve deres samvittighet er besmittet, deres hjerter er fordervet, ja, selv tankene er stadig fordervet. Satan bruker dem som lokkemidler for å lokke sjeler til urene handlinger som besmitter hele mennesket. ‘Den som forkastet Mose lov [som var Guds lov], døde uten barmhjertighet etter to eller tre vitners utsagn. Hvor meget verre straff mener dere da ikke den skal aktes verdig som har trådt Guds Sønn under fot, holdt paktsblodet, som han ble helliget ved, for vanhellig, og hånet nådens Ånd? For vi kjenner ham som har sagt: Hevnen hører meg til, jeg vil gjengjelde, sier Herren. Og igjen: Herren skal dømme sitt folk. Det er en fryktelig ting å falle i den levende Guds hender’ [Hebrews 10:28–31].» Manuscript Releases, bind 19, 176, 177.